

Συνέντευξη με τα Μαύρα Γιλέκα: «Θα πάμε μέχρι το τέλος, δεν θα το βάλουμε κάτω!»

συνέντευξη βασισμένη σε κείμενο του [Verso Books](#)

μετάφραση: Θεόφιλος Βανδώρος, επιμέλεια: Μιχάλης Κούλουθρος

Σε αυτή τη συνέντευξη για τη συλλογικότητα «Πλατφόρμα Αγωνιστικών Μελετών» (Plateforme Enquête Militante) το καλοκαίρι του 2019, μέλη των Μαύρων Γιλέκων και της συλλογικότητας που τους υποστηρίζει, «La Chapelle Debout», ανατρέχουν στην προέλευση του κινήματος, τις πρακτικές μορφές της οργάνωσης του και την προοπτική του.

Στις 4 π.μ. την Τετάρτη 29 Νοέμβρη, η αστυνομία εκδίωξε τους περίπου 200 κατοίκους από τον ξενώνα Foyer Bara. Το σύστημα με τους ξενώνες (ή και στέγες) στη Γαλλία ξεκίνησε κατά τον Πόλεμο της Αλγερίας ως ένα μέτρο στέγασης μεταναστών εργαζομένων στη χώρα και ο ξενώνας Μπαρά από τη δημιουργία του το 1962 ήταν ένα συμβολικό κέντρο αντίστασης ενάντια στα ενοίκια, τον ελεγχόμενο περιορισμό και τις αναξιοπρεπείς συνθήκες. Ο ξενώνας Μπαρά είχε ήδη εκκενωθεί και τον Σεπτέμβρη του 2018, όταν ο δήμαρχος επικαλέστηκε μία εντολή ανάκτησης πόρων για το διπλανό τετράγωνο που στέγαζε κτίριο με εγκαταλελειμμένα γραφεία. Τους τελευταίους 13 μήνες πολλοί από τους κατοίκους του ξενώνα Μπαρά κατοικούν σε αυτά τα ανακτημένα AFPA γραφεία, εκτός από εκείνους που ανησυχώντας για την ασφάλεια τους συνεχίζουν να παραμένουν στο ξενώνα και να πληρώνουν ενοίκιο στην εταιρεία που τον διαχειρίζεται (Coallia). Αυτή την Τετάρτη η αστυνομική διεύθυνση (όπου βρίσκεται και η Υπηρεσία Ασύλου), που λογοδοτεί στο κράτος, παραμερίζοντας την απόφαση του δημάρχου προχώρησε στην

εκκένωση μετά από μία εβδομάδα απειλών και πιέσεων. Έκοψαν το νερό -με μία τουαλέτα για 200 κατοίκους- ενώ παράλληλα απαγορεύτηκαν όλες οι επισκέψεις ακόμα και από συγγενείς και τελικά οι κάτοικοι αντιλήφθηκαν πως οι κάρτες εισόδου είχαν ακυρωθεί. Το κτίριο προορίζεται να ξανανοίξει το 2024 ως ένα νέο διοικητικό δικαστήριο και εθνικό συμβούλιο για τα δικαιώματα ασύλου.

Η μεγάλη πλειοψηφία εκείνων που δεν είχαν χαρτιά (sans-papiers) βρέθηκαν στο δρόμο.

Αυτές οι πρακτικές διχασμού -στα γαλλικά le trier- ανάμεσα στους μετανάστες με ή χωρίς χαρτιά, με ή χωρίς εργασία, με ή χωρίς στέγη, τον τελευταίο χρόνο έχουν επανειλημμένα έρθει στο φως από το κίνημα των Μαύρων Γιλέκων, που υπάρχει από τον Νοέμβρη του περασμένου χρόνου. Αυτές είναι οι τρεις πλευρές ενός ανύπαρκτου νομίσματος: χρειάζεται μία εργασία για να βγάλεις χαρτιά, χαρτιά για να βρεις εργασία ή και τα δύο για να βρεις στέγη και... όπερ έδη δείξαι.

Τα Μαύρα Γιλέκα έχουν συνδυάσει επιθετικές στρατηγικές σε συμβολικούς χώρους με στοχευμένες δράσεις σε δημόσιους και ιδιωτικούς οργανισμούς, που συνωμοτούν ώστε να προωθούνται και να διαιωνίζονται οι αρνητικές συνθήκες.

Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της οργάνωσης συνελεύσεων και δικτύων μέσα από τους ίδιους τους ξενώνες. Οι παρεμβάσεις και οι δράσεις ξεκινάνε από την κατάληψη του κεντρικού αεροδρομίου του Παρισιού ώστε να καταγγελθεί ο ρόλος της AirFrance στις απελάσεις, μέχρι τη στόχευση της Elior, μιας εταιρείας εστίασης που συστηματικά προσλαμβάνει μετανάστες χωρίς χαρτιά, ώστε να μεγεθύνει την ανασφάλεια στους μισθούς και να ενδυναμώσει την εργοδοσία, ενώ εξίσου συστηματικά υπαναχωρεί στις υποσχέσεις της πως θα υποστηρίξει τις αιτήσεις των εργατών της για ρύθμιση εγγράφων μέσω εργασίας. Όλα αυτά και άλλες παρεμβάσεις και δράσεις έχουν αναδείξει το τριπλό αδιέξοδο της έλλειψης στέγης, εργασίας και εγγράφων που

καθορίζει το νομικό καθεστώς των χωρίς-χαρτιά. Όμως οι δράσεις αυτές έχουν επίσης καταφέρει να αναδείξουν το γεγονός πως αυτό το καθεστώς διαρκώς αναπαράγεται, αλλά και αμφισβητείται.

Σε αυτή τη συνέντευξη από τη Πλατφόρμα Αγωνιστικών Μελετών (ΠΑΜ) το καλοκαίρι του 2019, μέλη των Μαύρων Γιλέκων και η συλλογικότητα που τους υποστηρίζει, La Chapelle Debout, ανατρέχουν στην προέλευση του κινήματος, τις πρακτικές μορφές της οργάνωσης του και την προοπτική του.

ΠΑΜ: Μπορείτε να μας μιλήσετε για την προέλευση του κινήματος των Μαύρων Γιλέκων;

Β.: Τον Νοέμβρη του 2018, στις αρχές, κανείς δεν γνώριζε πως υπήρχαν τα Μαύρα Γιλέκα, αλλά το όλο πράγμα εξελίχθηκε γρήγορα. Ξεκινήσαμε με την ιδέα, να ξανανοίξουμε την πόρτα της αστυνομικής διεύθυνσης κι από εκεί συνεχίστηκε. Στις 23 Νοέμβρη στη διάρκεια μίας πρώτης παρέμβασης όπου καταλάβαμε το Εθνικό Μουσείο Ιστορίας της Μετανάστευσης, ήμασταν πολλοί περισσότεροι από όσο περιμέναμε. Πραγματοποιήσαμε, λοιπόν, μία δεύτερη δράση στην Comédie Française (Εθνικό θέατρο) στις 16 Δεκεμβρίου και καταφέραμε να κλείσουμε μία συνάντηση με την αστυνομική διεύθυνση*.

ΜΠ.: Αυτό μας έδειξε πως κάτι αρχίζει να χτίζεται. Φτιάξαμε ομάδες μέσα στους ξενώνες και εκλέξαμε αντιπροσώπους**, για να διευρύνουμε και να δομήσουμε την κινητοποίηση. Οι αντιπρόσωποι πήγαιναν από ξενώνα σε ξενώνα και μιλούσαν με ανθρώπους. Αυτή η επικοινωνία είναι σημαντική, επειδή εδώ όταν είσαι χωρίς-χαρτιά δεν ξέρεις ποια είναι τα δικαιώματά σου. Τώρα είμαστε τουλάχιστον 1500 άτομα. Κατά τη διάρκεια της συνάντησης που καταφέραμε τον Δεκέμβριο του 2018, η αστυνομική διεύθυνση συμφώνησε να δέχεται κάθε μήνα τριάντα αιτήσεις νομιμοποίησης. Όμως αυτοί οι τριάντα φάκελοι εκκρεμούν ακόμα και δεν έχουμε καν αριθμό πρωτοκόλλου (récépissé), ως απόδειξη ότι άρχισε όντως η διαδικασία παροχής ασύλου. Η υπηρεσία μας εμπαίζει υποστηρίζοντας πως θα συναντηθούμε σε έναν μήνα, έπειτα σε τρεις, και καθυστερούν τη συνάντηση κάθε φορά που φτάνουμε

στην ημερομηνία. Οπότε ο αγώνας συνεχίζεται.

Μετά από όλα αυτά γυρίσαμε στους ξενώνες, για να κινητοποιήσουμε περισσότερους ανθρώπους, κι έτσι έγινε η Πορεία Αλληλεγγύης στις 16 Μαρτίου. Προσωπικά δεν είχα οργανωθεί στο παρελθόν, επειδή, με δεδομένη την κατάσταση μου, φοβόμουν και δεν εμπιστευόμουν τους ανθρώπους. Όμως, από τότε που γνώρισα τη συλλογικότητα La Chapelle Debout και από εκείνες τις κινητοποιήσεις, δεν φοβόμαστε πια και ούτε πρόκειται πλέον να χάσουμε.

Πάντα χάναμε στο παρελθόν, αλλά όχι από εδώ και στο εξής και οι κάτοικοι των ξενώνων μας έχουν εμπιστοσύνη. Δεν πρόκειται, λοιπόν, να το βάλουμε κάτω!

Μπορούμε επίσης να προβάλουμε αιτήματα, αλλά τώρα αρχίζουμε να μαθαίνουμε τα δικαιώματά μας. Πριν ως χωρίς-χαρτιά δεν ήξερα καν αν είχα δικαίωμα σε υγειονομική περίθαλψη και η αστυνομία μπορούσε να με κάνει να πιστέψω το οτιδήποτε, αλλά τώρα γνωρίζω αυτά που δικαιούμαι: αλληλεγγύη, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Πριν δεν αναζητούσα τίποτα, δεν ζητούσα βοήθεια από το κράτος, επειδή, αν και μιλάνε για τα «δικαιώματα του ανθρώπου», για όσους είναι χωρίς χαρτιά υπάρχει μόνο το δικαίωμα στη φυλακή. Όταν είσαι χωρίς-χαρτιά τα δικαιώματα του ανθρώπου δεν ισχύουν για σένα, ακόμα κι όταν συνεισφέρεις στην οικονομία και συμπεριφέρεσαι καλά. Όταν ζητάς άσυλο, παίρνεις για απάντηση μία Εντολή Εγκατάλειψης του Γαλλικού Εδάφους (OQTF), η οποία πρέπει να εκπληρωθεί μέσα σε 30 μέρες. Εδώ αν ζητήσεις άσυλο και απορριφθεί η αίτηση, σε στέλνουν πίσω στη χώρα σου.

NT.: Μετά την πρώτη συγκέντρωση στην αστυνομική διεύθυνση, καλέσαμε γενικές συνελεύσεις όπως στο Parole Errante στο Μοντρέιγ (προάστιο του Παρισιού), όπου μαζευτήκαμε 700. Η συνέλευση πραγματοποιήθηκε σε πέντε γλώσσες και προσπαθήσαμε να αποφασίσουμε για τη στρατηγική. Κάναμε συνελεύσεις σε όλους τους ξενώνες, ώστε οι αιτήσεις να υποβληθούν όλες μαζί, όχι με

τα κριτήρια που είχε θέσει η αστυνομική διεύθυνση, αλλά μέσα από συλλογικές αποφάσεις. Θέλαμε για παράδειγμα μία αίτηση που είχε υποβληθεί πριν δύο μήνες να διεκπεραιωθεί με τον ίδιο τρόπο, όπως εκείνες που βρίσκονταν εκεί εδώ και 22 χρόνια. Στις 31 Ιανουαρίου, για να υποστηρίξουμε την αντιπροσωπεία, που στάλθηκε στην αστυνομική διεύθυνση και αποτελούνταν από δύο Μαύρα Γιλέκα και έναν από τη συλλογικότητα La Chapelle Debout, οργανώσαμε μία μεγάλη διαδήλωση που ξεκίνησε από την Comédie Française και έφτασε μέχρι την αστυνομική διεύθυνση. Ήμασταν 1500 άτομα και τρέξαμε μέχρι την αστυνομική διεύθυνση, όπου ήταν τοποθετημένος και μας περίμενε ένας κλοιός από CRS (MAT), οι οποίοι πανικοβλήθηκαν και έκλεισαν την είσοδο από τις 3 ως τις 7 μ.μ. Με λίγα λόγια, στις 31 Ιανουαρίου 1500 άνθρωποι τρέξαν προς το αρχηγείο της αστυνομίας και κατάφεραν να το κλείσουν για τέσσερις ώρες. Στη διάρκεια αυτής της συνάντησης γράψαμε κείμενα όπου καταγγείλαμε τον κρατικό ρατσισμό και τις συνθήκες υποδοχής για τους μετανάστες γενικότερα. Αυτό έγινε για να ξεφύγουμε από το γραφειοκρατικό πλαίσιο και να εισάγουμε ένα πολιτικό περιεχόμενο.

Κ.: Η πρώτη μου επαφή με τη συλλογικότητα La Chapelle Debout ήταν στις 31 Ιανουαρίου, όταν η αστυνομική διεύθυνση έκλεισε στη συλλογικότητα συνάντηση, σύμφωνα με την υπόσχεση που μας είχαν δώσει: να διεκπεραιώνουν δηλαδή τριάντα ανθρώπους το μήνα. Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν έγινε. Η συλλογικότητα μας είχε προειδοποιήσει να «σφίξουμε τα δόντια» και να πολλαπλασιάσουμε τις παρεμβάσεις, τις διαδηλώσεις και τις καταλήψεις, για να υποχρεώσουμε την αστυνομική διεύθυνση να κρατήσει την υπόσχεση της. Αυτή ήταν η στιγμή που άρχισα να δραστηριοποιούμαι στη συλλογικότητα La Chapelle Debout και έγινα αντιπρόσωπος του ξενώνα μου. Είχα προσέξει στο παρελθόν πως υπήρχαν συλλογικότητες υποστήριξης για τους χωρίς-χαρτιά, είχα δει κάποιες αφίσες στον ξενώνα και υπήρχε και ένα γραφείο που άνοιγε τα Σάββατα το πρωί, αλλά ποτέ δεν είχα πάει. Όταν με προσέγγισαν άνθρωποι, για να οργανώσουμε συναντήσεις και να κινητοποιήσουμε τον ξενώνα, ήξερα πως μπορούσα να γίνω χρήσιμος για το κίνημα. Η πρώτη φορά που πραγματικά

συμμετείχα, ήταν όταν πήγαμε στο αεροδρόμιο, για να εμποδίσουμε την απέλαση ενός Σουδανού: όταν το πετύχαμε, έγινε ξεκάθαρο σε μένα ότι πρέπει να «σφίξω τα δόντια». Δεν είχα ανάλογη (πολιτική) εμπειρία, ακόμα και πριν φτάσω στη Γαλλία. Πάντα απεχθανόμουν την πολιτική, επειδή στη χώρα μου οι πολιτικοί είναι πάντα ρατσιστές και οι καλοί ηγέτες καταλήγουν στη φυλακή.

Είτε το βουλώνεις και ακολουθείς τους πολιτικούς, είτε καταλήγεις στη φυλακή.

Ο ηγέτης της Μαυριτανίας αυτή την εποχή κατηγορείται για διαφθορά. Εδώ είναι διαφορετικά: στη χώρα των δικαιωμάτων του ανθρώπου, ακόμα κι αν δεν τιμούν τον λόγο τους, θα ντραπούν για όσα κάνουν. Χάρη στην ελευθερία της έκφρασης μπορώ κάλλιστα να πάω στο Ηλύσια Πεδία και να πω στον Μακρόν ό,τι σκέφτομαι χωρίς κίνδυνο να συλληφθώ (γέλια). Στα δικά μας μέρη, αν ανοίξεις το στόμα σου, σε βασανίζουν, οπότε δεν ρισκάρεις να βρεθείς αντίθετος με το καθεστώς, για να μην χάσεις τα πάντα. Κανείς δεν θα σε ακούσει και τελικά θα βρεθείς χαμένος. Εδώ αν γνωρίσεις τα δικαιώματά σου και τα διεκδικείς, έχεις μία ευκαιρία να κερδίσεις όσα σου χρωστάνε.

B.: Μετά από την παρέμβαση στην αστυνομική διεύθυνση ένας φάκελος, ένας μοναδικός φάκελος έγινε δεκτός, ενός συντρόφου που βρίσκεται στη Γαλλία για 22 χρόνια, τον φάκελο του οποίου του είχαν ήδη αρνηθεί τρεις φορές στο παρελθόν να τον παραλάβουν στην υπηρεσία ασύλου. Αποφασίσαμε να στοχοποιήσουμε ανώτερες αρχές, κάτι που απαιτούσε μια πιο ολοκληρωμένη εσωτερική οργάνωση. Για κάποιους μήνες μάθαμε να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλον οργανώνοντας και συνδέοντας «μικρές» ενέργειες, όπως διαμαρτυρίες ενάντια στις απελάσεις, συμμετοχή στη διαδήλωση ενάντια στον κρατικό ρατσισμό στις 16 Μάρτη και πορεία μπροστά από τις φυλακές για τους ξένους στο Mesnil-Amelot, κοντά στο αεροδρόμιο του Roissy. Ήταν απαραίτητο ώστε να μπορέσουμε στη συνέχεια να κάνουμε ενέργειες συγκεκριμένες, μαζικές, παράνομες και επιθετικές -θα

μπορούσαμε να πούμε και βίαιες, γιατί η πολιτική αναμέτρηση δεν μπορεί να είναι μόνο το σπάσιμο βιτρινών. Το να μαζευτούν 500 χωρίς-χαρτιά και να καταλάβουν τους χώρους εκείνων που τους εκμεταλλεύονται, αυτό είναι σίγουρα μια επιθετική ενέργεια. Ξεκινήσαμε μία εκστρατεία με όνομα «Τα Μαύρα Γιλέκα αναζητούν τον Πρωθυπουργό». Η πρώτη δημόσια ενέργεια αυτής της εκστρατείας στις 19 Μάη 2019 στο αεροδρόμιο Roissy-Charles-de-Gaulles (στο Παρίσι) κυκλοφόρησε και πήρε μεγάλη δημοσιότητα. Ήταν πολύ έντονο, να βλέπεις 500 άτομα χωρίς χαρτιά μέσα σε ένα αεροδρόμιο για να αγωνιστούν, και όχι για να καθαρίσουν. Συζητήσαμε πολύ για αυτό, έδωσε κουράγιο σε όλους εκείνους τους ανθρώπους, που βλέπουν το αεροδρόμιο σαν τη σκιά των συνόρων και τους δόθηκε η ευκαιρία να καταλάβουν και να οικειοποιηθούν το έδαφος με αποφασιστικότητα. Ο φόβος αρχίζει να εξαφανίζεται: ούτε μία σύλληψη και ένας επιτυχημένος αποκλεισμός του αεροδρομίου. Εσωτερικά το ζήτημα της εργασίας άρχισε επίσης να τίθεται, οπότε αποφασίσαμε να χτυπήσουμε και εκείνους που συμπλέουν με τον κρατικό ρατσισμό: τις εταιρίες που δουλεύουν στα κέντρα κράτησης και τις φυλακές.

AM : Πως είχατε οργανωθεί στη αρχή και πώς εξελίχθηκαν αυτές οι μορφές οργάνωσης;

Β.: Τα Μαύρα Γιλέκα δεν είναι συλλογικότητα, είναι ένα κίνημα. Μπορείς να είσαι σε μία συλλογικότητα και ταυτόχρονα μέσα στο κίνημα: η βασική ιδέα είναι απλά ο σεβασμός στον στρατηγικό προσανατολισμό και τις αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης (ΓΣ). Για παράδειγμα, στη ΓΣ του Εργατικού Επιμελητηρίου τον Ιανουάριο του 2019 αποφασίσαμε να σταματήσουμε να αναφερόμαστε άμεσα στις κατά τόπους υπηρεσίες, επειδή θέλαμε να στοχεύσουμε πιο ψηλά, και είχαμε την ιδέα να απευθυνθούμε στον πρωθυπουργό. Στη ΓΣ ήμασταν 700, δεν υπήρχε χώρος μέσα στην αίθουσα και μάλιστα πολλοί δεν μπόρεσαν να μπουν μέσα!

Οι αποφάσεις για άμεσα ζητήματα σχετικά με την τακτική και την οργάνωση, λαμβάνονται σε συναντήσεις εκπροσώπων (50-60 άτομα) με δύο ή τρεις εκπροσώπους ανά ξενώνα, που μεταφέρουν τις πληροφορίες: ο εκπρόσωπος διοργανώνει συναντήσεις και συνελεύσεις στον ξενώνα του για να συζητηθεί η στρατηγική, έπειτα έρχεται στη συνέλευση των εκπροσώπων όπου συζητιούνται περαιτέρω οι αποφάσεις τακτικής και επιστρέφει στο ξενώνα για να ενημερώσει τους πάντες. Δεν είναι δυνατόν να κάνουμε πολύ συχνά ΓΣ με όλους παρόντες.

ΝΤ.: Όλα άλλαξαν πολύ γρήγορα. Τα Μαύρα Γιλέκα προέκυψαν κατά κάποιον τρόπο τυχαία. Στην αρχή η συλλογικότητα La Chapelle Debout ήθελε να δημιουργήσει υποδομή, ώστε να μπορούν να κερδηθούν διαπραγματεύσεις για τις συλλογικές ρυθμίσεις παραμονής, μαζί με άλλες συλλογικότητες των “χωρίς χαρτιά”. Τα μέλη της La Chapelle Debout άρχισαν να πηγαίνουν στους ξενώνες, για να οργανώσουν συναντήσεις και να προετοιμαστούν για την πορεία του Νοέμβρη ενάντια στον εγκλεισμό των ξένων, προσφύγων/μεταναστών κλπ. Σε εκείνο το σημείο είχαμε μία μοναδική συνέλευση, αλλά η μορφή της κινητοποίησης συγκέντρωσε πολύ γρήγορα πολύ κόσμο και αυτό ξεπέρασε το πλαίσιο των συλλογικοτήτων των «χωρίς χαρτιά» και μεταμορφώθηκε σε κίνημα. Συνεπώς, τώρα έχουμε επίσης συνελεύσεις ανά ξενώνα ή ανά ομάδα ξενώνων.

ΜΠ.: Τώρα είμαστε πάνω από 1000 και χρειαζόμαστε έναν εκπρόσωπο σε κάθε ξενώνα. Όταν οι εκπρόσωποι πηγαίνουν στους

Ξενώνες δεν απευθύνονται μόνο στους ακτιβιστές κατοίκους. Προσπαθούν να μιλήσουν με όλους τους “χωρίς χαρτιά”, πηγαίνοντας από πόρτα σε πόρτα και στέλνοντας μηνύματα για να ενημερώσουν εκ των προτέρων για τις συνελεύσεις. Στον δικό μας ξενώνα υπάρχουν ακόμα και μερικοί που έχουν χαρτιά, αλλά θέλουν να μας υποστηρίξουν επειδή εντυπωσιάστηκαν από τον αγώνα μας.

Κ.: Μετά την 31η Ιανουαρίου συνάντησα ανθρώπους της La Chapelle Debout και έγινα εκπρόσωπος. Από εκεί και μετά αποφάσισα πως έπρεπε να αναλάβω τις υποχρεώσεις μου. Οργανώνουμε λοιπόν κι άλλους ξενώνες και όταν πηγαίνουμε στη ΓΣ συμβουλευόμαστε ο ένας τον άλλο. Προσπαθούμε να είμαστε πολύ διακριτικοί: οι τόποι των συναντήσεων πριν τις δράσεις παραμένουν πάντα κρυφοί μέχρι την τελευταία στιγμή. Και μετά ξεκινάει! Σε όποιον απογοητεύεται, προσπαθούμε να του εξηγήσουμε πως στον αγώνα δεν κερδίζουμε συνέχεια και πως πρέπει να μπορούμε να αντιστεκόμαστε και να υπομένουμε δύσκολες συνθήκες.

ΠΑΜ: **Ο ξενώνας δηλαδή παίζει έναν κεντρικό ρόλο στην οργάνωση της πάλης;**

ΝΤ.: Προσπαθούμε να επικεντρωνόμαστε στους ξενώνες, επειδή είναι τα μέρη στα οποία ζούνε οι άνθρωποι, επειδή στα μυαλά των «εμπόρων του ύπνου» (σ.μ.: στη Γαλλία οι ξενώνες είναι ιδιωτικές επιχειρήσεις), δηλαδή εταιρειών όπως η Coallia, Adoma, ADF και όλες οι άλλες, ο ξενώνας είναι ο τόπος που μετά την ολοήμερη δουλειά, επιστρέφουμε σε ένα δωμάτιο απλά και μόνο για να κοιμηθούμε λίγο, αφού στριμωχτούμε ανά τέσσερα ή ακόμα και επτά άτομα, και την επομένη να ξαναπάμε να μας εκμεταλλευτούν. Ο στόχος συνεπώς είναι να κρατήσουμε αυτούς τους χώρους ως οργανωτική βάση, ώστε να τους μετατρέψουμε σε πολιτικούς χώρους ή καλύτερα να αναδείξουμε ό,τι πολιτικό περιέχουν.

Είναι αναμενόμενο πως οι διαχειριστές των ξενώνων προσπαθούν να σπάσουν το κίνημα, σε μία πρώτη φάση επιτρέποντας στην

αστυνομία να εισέλθει για να κάνει συλλήψεις.

Αυτό είναι ένα σοβαρό πρόβλημα που συμβαίνει συχνά: ένας σύντροφος που συνελήφθη στο δωμάτιο του βρίσκεται τώρα κέντρο κράτησης και έχει προγραμματιστεί να απελαθεί στη Σενεγάλη. Έχουν επίσης αρχίσει να ξεφορτώνονται όλους τους κοινόχρηστους χώρους των ξενώνων, είτε πρόκειται για κουζίνες, είτε για αίθουσες συνάθροισης ή προσευχής. Ορισμένοι ξενώνες έλαβαν μία επιστολή από την εταιρεία Coallia, που απειλούσε πως θα καλέσουν την αστυνομία αν δεν σταματήσουν οι συναθροίσεις στην είσοδο. Ως εκ τούτου, το να κάνουμε συνελεύσεις σε αυτούς τους ξενώνες είναι μία μορφή άμεσης αντίστασης.

Κ.: Μερικές φορές μας απαγορεύουν να διαλέξουμε με ποιον θα ζούμε, με πρόφαση τον ισχυρισμό ότι δεν πρέπει να κατοικούμε περισσότεροι από ένας ανά δωμάτιο. Είπα σε αυτούς τους ανθρώπους: Φαντάσου να σου απαγορεύσουν να ζεις με το παιδί σου. Πληρώνω νοίκι και έχω το δικαίωμα να ζω με τον γονιό μου! Και δεν υπάρχει πλέον και δωμάτιο προσευχής!

Β.: Ο ξενώνας είναι μία ενοποιητική βάση οργάνωσης, αλλά δεν ξεχνάμε εκείνους που κοιμούνται στους δρόμους ή ανθρώπους από άλλες κοινότητες. Πολύ γρήγορα κυκλοφόρησε το σύνθημα «Ούτε στη φυλακή, ούτε στο δρόμο», ώστε να αναδειχθεί πως είναι ένας αγώνας για την αξιοπρεπή στέγαση, αλλά και για να καταγγείλουμε το γεγονός πως διαχειρίζονται αυτούς τους ξενώνες με λογικές εγκλεισμού.

ΠΑΜ:

Έχετε υπονοήσει ότι η μορφή της οργάνωσης γίνεται όλο και πιο περίπλοκη, στο μέτρο που το κίνημα ισχυροποιείται. Πώς καταφέρνετε να διατηρήσετε την αποτελεσματικότητα και την οριζοντιότητα; Πως δομείται συγκεκριμένα η αυτονομία στο κίνημα;

ΜΠ.: Στον δικό μας ξενώνα εκείνοι που έχουν επιλεγεί ως εκπρόσωποι είναι απόλυτα ίσοι με τους υπόλοιπους. Αν μία πρόταση δεν οδηγεί σε συμφωνία, αποφασίζουμε μαζί να πράξουμε διαφορετικά. Κάποιοι πιστεύουν ακόμα ότι οι άνθρωποι αγωνίζονται για τον εκπρόσωπο, για να μπορέσει μόνο αυτός να φτιάξει τα έγγραφα του, όμως τους ξεκαθαρίζω πως κανείς δεν με πληρώνει και πως εργάζομαι για όλους. Έχουμε καταφέρει να το κάνουμε κατανοητό και οι άνθρωποι άρχισαν να δείχνουν εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη είναι ένας κρίσιμος παράγοντας για τέτοιες μορφές οργάνωσης.

Β.: Η αυτονομία των Μαύρων Γιλέκων χτίζεται. Υπάρχει μία αρχή: όταν γίνεται μία επιτροπή δεν θα είναι Γάλλοι εκείνοι που θα

διαπραγματευτούν. Πρέπει οι χωρίς-χαρτιά να γνωρίζουν πως μπορούν και αυτοί να καλέσουν σε διαδήλωση, πως μπορούν να διαπραγματευτούν άμεσα με τα αφεντικά, πως είναι ικανοί να καταθέσουν τους φακέλους τους στην Υπηρεσία. Μας ενδιαφέρει να μάθουν όλοι να συμπληρώνουν το φάκελο τους και μετά να εξηγήσουν και σε άλλους. Είναι η δόμηση της γνώσης και κοινών πρακτικών.

Κ.: Πως λειτουργούμε; Για παράδειγμα στις 12 Ιουνίου του 2019 καταλάβαμε για αρκετές ώρες τον ουρανοξύστη Egée στη La Défense, όπου έχει την έδρα της η εταιρεία Elior. Ήταν η δεύτερη δράση της καμπάνιας «Τα Μαύρα Γιλέκα αναζητούν τον πρωθυπουργό». Στην αρχή, όταν σχεδιάζαμε τη δράση, αν και υπήρχαν πολλοί που γνώριζαν την κατάσταση, αρκετοί δεν μας υποστήριζαν και έμεναν αδιάφοροι. Όμως, μόλις είδαν τη μαζικοποίηση και την απήχηση στα ΜΜΕ, δηλαδή πως μπορούμε να κερδίσουμε πράγματα, μας πλησίασαν... και τώρα είναι μαζί μας και θα συμμετέχουν σε μελλοντικές δράσεις. Μιλώ συχνά με δημοσιογράφους, οπότε οι άνθρωποι δείχνουν ενδιαφέρον προς το πρόσωπό μου, κυκλοφορούν το όνομά μου, σε σημείο να λένε «Αν έχεις πρόβλημα πήγαινε και μίλα με αυτόν», λες και είμαι ο ηγέτης, παρόλο που στην πραγματικότητα είμαι απλά ένα μέλος του κινήματος. Μπορώ μόνο να εξηγήσω πράγματα σε ανθρώπους, να κυκλοφορήσω τις πληροφορίες, σε κάθε περίπτωση παίρνω κατευθύνσεις από τη La Chapelle Debout.

ΝΤ.: «Κατευθύνεσαι» δηλαδή (γέλια).

Κ.: Όχι αλλά κι εγώ μέχρι τον Ιανουάριο δεν ήξερα τίποτα. Άρα πρέπει να ακούω, για να ενημερώνομαι και να μαθαίνω. Στη συλλογικότητα γνώρισα ανθρώπους με εμπειρίες και γνώση.

ΝΤ.: Στη συλλογικότητα La Chapelle Debout πάντα υπήρχαν άτομα χωρίς χαρτιά ή άλλοι που ήταν στο παρελθόν, Γάλλοι και ξένοι, κόρες και γιοι μεταναστών κλπ.

ΠΑΜ: Αντί να καθορίζεστε από το διοικητικό σας καθεστώς και θέση ή για παράδειγμα ως κάτοικοι των ξενώνων, επιλέξατε το

όνομα Μαύρα Γιλέκα, ένα όνομα που αναφέρεται στο κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων. Γιατί;

ΜΠ.: Στην πραγματικότητα δημιουργήσαμε το όνομα Μαύρα Γιλέκα στις 16 Μάρτη, δηλαδή τη μορφή «Μαύρα Γιλέκα». Ήταν ο Κ. που διάλεξε το όνομα, είπε ότι αφού υπάρχουν τα Κίτρινα Γιλέκα εμείς πρέπει να είμαστε τα Μαύρα. Ήταν στις 19 Μάη στο αεροδρόμιο που το όνομα πραγματικά έπιασε. Όλος ο κόσμος φώναζε «Μαύρα Γιλέκα!» και μετά άρχισαν να μας ρωτάνε για τον αγώνα μας.

Κ.: Τα Κίτρινα Γιλέκα είναι ένα πολύ ισχυρό κίνημα: κάθε Σάββατο μέχρι και ο στρατός κατέβαινε ενάντια τους. Θέλαμε κι εμείς να δώσουμε μία ανάλογη ισχύ στο κίνημα των χωρίς-χαρτιά κι έτσι ξεσηκώσαμε το σύμβολο του γιλέκου, απλά το δικό μας είναι Μαύρο από την οργή επειδή ζούμε σε μία φυλακή! Εδώ είμαστε φυλακισμένοι: Το να μην έχεις δικαίωμα στη στέγη είναι φυλακή και οι ξενώνες είναι φυλακές... Επειδή έχουμε ελάχιστα δικαιώματα, μας στερούν τα πάντα: τέρμα οι αίθουσες προσευχής, τέρμα οι αίθουσες συνάθροισης, μας περιορίζουν μόνο στα δωμάτια και στη μοναξιά μας. Συνεπώς Μαύρα Γιλέκα, για να είμαστε οργισμένοι και ισχυροί. Όπως λένε και οι διάσημοι, το δύσκολο είναι να έχεις διάρκεια! Δεν είναι δύσκολο να γίνεις Μαύρο Γιλέκο, αλλά για να παραμείνουμε πρέπει να συντηρήσουμε το κίνημα, να τρομάξουμε το κράτος και τη γαλλική αστυνομία, να τους κάνουμε να προβληματίζονται. Μετά τη δράση μας στο αεροδρόμιο άρχισαν να μιλάνε για μας στην Αγγλία, τη Γερμανία, την Πορτογαλία, την Αμερική. Σκεφτήκαμε πως έπρεπε να εκμεταλλευτούμε τη χρονική στιγμή και κλιμακώσαμε τις κινητοποιήσεις με πιο δυνατές ενέργειες. Για παράδειγμα, όταν ο αρχηγός της αστυνομίας μας είπε ψέματα, στοχεύσαμε ψηλότερα, στον μεγάλο του αδερφό, τον πρωθυπουργό.

ΝΤ.: Κάναμε τη σύνδεση με τα Κίτρινα Γιλέκα διαπιστώνοντας κάτι απλό: για το φαντασιακό της αριστεράς ο αγώνας των χωρίς-χαρτιά αντιμετωπίζεται ως κάτι το περιορισμένο και απόμακρο, μία κατηγορία ατόμων ιδιαίτερων που αγωνίζονται μόνο για να κερδίσουν ένα καθεστώς νομιμότητας με κριτήρια αποκλειστικά

εξατομικευμένα. Εδώ και πολύ καιρό η Αριστερά θεωρεί πως η αλληλεγγύη περιορίζεται στην ετήσια πορεία όπου όλοι φωνάζουν «Αλληλεγγύη στους χωρίς-χαρτιά» (Solidarité avec les sans-papiers). Θέλουμε να βγάλουμε αυτόν τον αγώνα από το πολιτικό γκέτο που είναι αποκλεισμένος και να τον επανεγγράψουμε στο κοινωνικό κίνημα, ώστε να δείξουμε πως ο αγώνας του μετανάστη μπορεί να είναι και οποιουδήποτε άλλου, είτε με είτε χωρίς χαρτιά, μετανάστη ή όχι.

Είναι ένας αγώνας γενικευμένος όπως ο αγώνας για την αξιοπρέπεια του εργαζόμενου ή ενάντια στο υψηλό κόστος ζωής...

Η ιδέα είναι να ενώσουμε όλες τις διαθέσιμες δυνάμεις, όχι απλά με μία στάση αλληλεγγύης αλλά ως μέρη με κοινούς στόχους. Πρόκειται για ένα κοινωνικό κίνημα που δεν έμεινε άθικτο από την καταστολή. Από τότε που αρχίσαμε έχουμε πολλούς συντρόφους, που βρίσκονται έγκλειστοι σε διοικητική κράτηση, άλλους που απελάθηκαν στην Ιταλία, την Ισπανία, τη Σενεγάλη, την Ακτή Ελεφαντοστού, κι ακόμα κι άλλους που κατάφεραν να επιστρέψουν στη Γαλλία χάρη σε διεθνείς πολιτικές διασυνδέσεις. Όσοι βρίσκονται στις φυλακές για ξένους είναι πολιτικοί κρατούμενοι όπως και εκείνοι από τα Κίτρινα Γιλέκα, είναι οι αγωνιστές που δέχονται επίθεση από το κράτος επειδή υπερασπίζονται έναν σκοπό. Και δεν είναι τυχαίο πως αποτελούν την κατηγορία του πληθυσμού που είναι περισσότερο στοχοποιημένη από την καταστολή, επειδή η οργάνωση των μεταναστών ενοχλεί την εξουσία.

Β.: Είναι εντυπωσιακό, πως Γάλλοι ακτιβιστές κατήγγειλαν το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων λέγοντας πως είναι ρατσιστικό, ενώ τα Μαύρα Γιλέκα τα αναγνώρισαν αμέσως ως ένα κίνημα λαϊκό και ισχυρό που δίνει έμπνευση.

Κ.: Εγώ δεν βλέπω κανένα ρατσισμό στα Κίτρινα Γιλέκα. Το κράτος είναι ο ρατσισμός. Τα Κίτρινα Γιλέκα μάχονται ενάντια στο κράτος άρα δεν γίνεται να είναι ρατσιστές κι εμείς έχουμε μιμηθεί τα Κίτρινα Γιλέκα.

NT.: Στην αρχή του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων, είχαμε μόλις πραγματοποιήσει τη δράση μας στο Εθνικό Θέατρο (Comédie Française) και είπαμε ο ένας στον άλλο: «Είναι εντυπωσιακό ότι εκείνοι οι άνθρωποι, που επιτίθενται στα αεροδρόμια της Ναντ και καίνε αστυνομικούς σταθμούς στο Ρuy, χρησιμοποιούν πρακτικές υποστήριξης στους χωρίς-χαρτιά, που είναι δέκα φορές πιο ριζοσπαστικές από όλες τις συλλογικότητες αλληλεγγύης». Στο κείμενο μας για την παρέμβαση στο Εθνικό Θέατρο είχαμε γράψει: «Ευχαριστούμε όσους καταλαμβάνουν τους δρόμους και τα αεροδρόμια από όπου μας απελαύνουν και τα αστυνομικά τμήματα, όπου μας περνάνε χειροπέδες». Έχουμε σχέσεις με πολλές συνελεύσεις των Κίτρινων Γιλέκων και με τοπικές συντονιστικές, όλα πάνε μια χαρά. Έχουμε να παίξουμε κι εμείς ένα ρόλο εκεί, για να υπενθυμίσουμε τον κεντρικό στόχο του αγώνα μας. Θα είμαστε μέρος κάθε κινήματος που επιτίθεται στο ρατσιστικό κράτος. Υπάρχει μία κοινή αντίληψη στη δράση ανάμεσα στα Κίτρινα και τα Μαύρα Γιλέκα: και αυτό φαίνεται από τους στόχους που επιλέγουμε. Είναι δύο αγώνες για την αξιοπρέπεια, στο πλαίσιο των οποίων έχουμε κοινούς εχθρούς.

Στη συνέχεια της συνέντευξης αυτής τα Μαύρα Γιλέκα προκάλεσαν το ενδιαφέρον όταν έκαναν κατάληψη στο Πάνθεον (Panthéon)*** στις 12 Ιουλίου 2019. Ο στόχος ήταν να καταληφθεί ένας χώρος συμβολικός που ανήκει στο κράτος και να παραμείνουν αρκετές νύχτες αν ήταν αναγκαίο, με σκοπό να πετύχουν να κλείσουν συνάντηση με το γραφείο του πρωθυπουργού, για να ξεκινήσουν διαπραγματεύσεις ώστε να αποκτήσουν έγγραφα νόμιμα όλοι. Να σταματήσει η χωριστή «ανά περίπτωση» εξέταση των φακέλων προσπαθώντας να σπάσουν τα διοικητικά κριτήρια. Επίσης να καταγγείλουν τη βία στα σύνορα και να απονεύμουν τιμή στη μνήμη των νεκρών στη Μεσόγειο ή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Έτσι να τονιστεί πως είναι το ίδιο το κράτος που συκοφαντεί και προσβάλλει τους νεκρούς δομώντας την οργανωμένη ρατσιστική βία ενάντια στους μετανάστες και όχι τα Μαύρα Γιλέκα που «προσέβαλαν» το μνημείο. Η παρέμβαση είχε επιτυχία μιας και 700 Μαύρα Γιλέκα έκαναν κατάληψη στο μνημείο. Η αστυνομία που ήταν στο σημείο αναγκάστηκε να μεταφέρει τα αιτήματα και την

απαίτηση για τη συνάντηση με τον πρωθυπουργό. Όμως ο Edouard Philippe προτίμησε να αγνοήσει την απαίτηση και έστειλε ένα τουίτ για την «αποκατάσταση της τάξεως» κατά τη διάρκεια της εκκένωσης. Ακολούθησε μεγάλη καταστολή που απασχόλησε τα ΜΜΕ. Όμως η καταστολή δεν σταμάτησε το κίνημα. Όλοι οι έγκλειστοι σε διοικητική κράτηση αφέθηκαν ελεύθεροι και δεν απελάθηκαν χάρη στη δικονομική και πολιτική αυτοάμυνα του κινήματος και επίσης χάρη στην αλληλεγγύη όλων. Οι πληγωμένοι θεραπεύτηκαν. Τα Μαύρα Γιλέκα στη συνέχεια συναντήθηκαν σε μία γενική συνέλευση για να αποφασίσουν πως:

-Ο αγώνας συνεχίζεται και πως η καταστολή δεν τρομάζει κανένα.

-Με οργή και αποφασιστικότητα τα Μαύρα Γιλέκα είναι πιο δυνατά από ποτέ!

Σημειώσεις:

* Prefecture de Police : Νομαρχιακό κτίριο που στεγάζει τις διοικητικές υπηρεσίες, το τοπικό αρχηγείο της αστυνομίας και τις υπηρεσίες ασύλου και άδειας παραμονής

** Τα Μαύρα Γιλέκα χρησιμοποιούν τον όρο [référant](#). Αντίθετα με τον όρο «αντιπρόσωπος» που υποδηλώνει σαφώς την ανάθεση, εδώ μεταφράζεται ως «εκπρόσωπος» με την έννοια της ανάκλησης και την εκ περιτροπής αλλαγή προσώπων στη θέση αυτή, που ο ρόλος τους είναι να ενημερώνουν και να μεταφέρουν αυστηρά και μόνο ότι αποφασίζεται στη συνέλευση.

*** Panthéon: Είναι το εθνικό μνημείο του Παρισιού και της Γαλλίας.

Χιλή: Το τέλος της νεοφιλελεύθερης αφήγησης

Η Χιλή ζει μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις μετά την επιστροφή τους στη δημοκρατία το 1990. Από τις 19 Οκτώβρη πολίτες διαφόρων πόλεων της Χιλής βρίσκονται στους δρόμους και ζητούν μια ζωή άξια να βιωθεί από όλους και όχι από τους λίγους. Ακολουθεί η συνέντευξη που πήρε η Βαβυλωνία από την ακτιβίστρια-φεμινίστρια Bree Busk, η οποία συμμετέχει στις κινητοποιήσεις στο Σαντιάγκο της Χιλής.

Μετάφραση: Θεόφιλος Βανδώρος

Επιμέλεια: Ελιάννα Καναβέλη, Στέφανος Μπατσής

Βαβυλωνία: Λίγο πριν το ξέσπασμα της εξέγερσης, η Χιλή είχε χαρακτηριστεί σύμφωνα με τα λεγόμενα του Προέδρου Πινέιρα ως “μία όαση μέσα στη καρδιά της ανήσυχης Λατινικής Αμερικής”, συνεπώς δεν έχουμε παρά να θεωρήσουμε τη Χιλή ως ένα γίγαντα που κοιμάται. Κάτω από την ήρεμη επιφάνεια, ποιες ήταν οι κοινωνικές δυναμικές που οδήγησαν στην τρέχουσα εξέγερση όλης της χώρας;

Bree Busk: Η παρούσα κυβέρνηση είχε επενδύσει πολλά στην προβολή της Χιλής προς τον έξω κόσμο ως χώρα της σταθερότητας και των πολιτικών που είναι φιλικές προς την επιχειρηματικότητα. Επίσης, πολλοί Χιλιανοί είχαν πιστέψει σε αυτό το όνειρο, πιστεύοντας πως οι νεοφιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές που εφαρμόστηκαν από τη δικτατορία του Πινοσέτ, τελικά θα τους ανέβαζαν στη μεσαία τάξη. Όμως είναι αδύνατο να αγνοηθεί το γεγονός πως το διευρυνόμενο χάσμα ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς, καθορίζει κάθε πλευρά της ζωής σε αυτή τη χώρα. Εάν έχεις χρήματα, έχεις τη δυνατότητα πρόσβασης στο ιδιωτικό σύστημα υγείας όπως και στα καλύτερα σχολεία και Πανεπιστήμια. Αν δεν έχεις όμως είσαι δέσμιος σε ένα διαρκή αγώνα επιβίωσης. Οι χαμηλοί μισθοί, έναντι ενός πολύ υψηλού

κόστους ζωής, οδηγούν πολλούς ανθρώπους να χρεωθούν. Η πραγματικότητα αυτή έχει γίνει ιδιαίτερα προφανής στον μέσο Χιλιανό και αρκετοί πολίτες οργανώνονται σε κοινωνικά κινήματα για να επιτεθούν στο σύστημα από διάφορες πλευρές. Η τρέχουσα εξέγερση δεν προκάλεσε τόσο μεγάλη έκπληξη επειδή ήρθε ως εξέλιξη 30 ετών κινήματων που απαιτούσαν την εξάλειψη της οικονομικής κληρονομιάς της δικτατορίας.

Διαδηλωτές στους δρόμους του Σαντιάγο ενώ στο βάθος καπνοί τυλίγουν την Plaza Italia. (Φωτογραφία Bree Busk)

B: Φαίνεται πως οι άμεσες διεκδικήσεις των κινητοποιήσεων είναι η άμεση παραίτηση του προέδρου Πινέιρα και ένα νέο σύνταγμα. Ας υποθέσουμε πως σύντομα ικανοποιούνται και τα δύο αιτήματα. Τι πρόκειται να αλλάξει στη Χιλή; Τα αιτήματα αυτά, στοχεύουν περισσότερο στο συμβολικό επίπεδο ή μήπως είναι απαραίτητα για τη θεραπεία των οικονομικών ανισοτήτων;

B.B: Πιστεύω πως η κυβέρνηση Πινέιρα θα ήθελε πάρα πολύ, όλα

αυτά να παραμεριστούν. Μετά από το πρώτο Σαββατοκύριακο της εξέγερσης, άρχισε να προσφέρει ψευδο-μεταρρυθμίσεις σαν να μοίραζε κομφετί τις Απόκριες. Όμως αυτές οι μεταρρυθμίσεις δεν ήταν εκείνες που ήθελε ο λαός. Εάν πρότεινε ένα νέο σύνταγμα, ο λαός θα το αρνιόταν αμέσως επειδή το αίτημα είναι για μία συντακτική συνέλευση από τα κάτω, δηλαδή, ένα σύνταγμα που θα εκπορεύεται από το λαό και όχι από την κυβέρνηση. Αν επιτύχουμε αυτή τη διαδικασία, πιστεύω πως θα ήταν πολύ σημαντικό για τη χώρα. Το σύνταγμα γράφτηκε κατά τη διάρκεια της δικτατορίας και υπηρετεί ως νομική βάση για τις σκληρές οικονομικές πολιτικές ενάντια στις οποίες ξεσηκώθηκε ο λαός. Επίσης προστατεύει κάποιες αυταρχικές πρακτικές που ο λαός θέλει να τις δει να καταργούνται. Βέβαια, κάποιοι άλλοι ελπίζουν πως η διαδικασία των συνταγματικών συνελεύσεων θα σταθεί ικανή να θεσμίσει άμεση δημοκρατία στο επίπεδο της γειτονιάς. Αν συντονιστούν όλες μαζί, αυτές οι οριζόντιες οργανώσεις γειτονιάς θα μπορούσαν να γίνουν η βάση μιας αληθινής αντιεξουσίας, ικανής να απαιτήσει πολλά περισσότερα.

B: Παρακολουθώντας βίντεο από τις κινητοποιήσεις ή κοιτάζοντας φωτογραφίες των διαδηλώσεων, παρατηρούμε κυρίως σημαίες της Χιλής και ελάχιστα αριστεριστικά, κομμουνιστικά και αναρχικά πανό και πλακάτ. Αναρωτιόμαστε ποιος είναι ο ρόλος τους; Κατά πόσο και με ποιο τρόπο προσπαθούν να μεταστρέψουν τη διάθεση της εξέγερσης προς ένα πιο αντικαπιταλιστικό ή και επαναστατικό δρόμο;

B.B: Είναι απόλυτα ακριβές το γεγονός πως τα πολιτικά κόμματα δεν κινητοποιούνται με τις σημαίες τους στις μεγαλύτερες διαδηλώσεις και πορείες. Σε ένα επίπεδο αυτό δείχνει πόσο ενωμένος αισθάνεται ο λαός αυτή τη στιγμή. Νιώθουν περισσότερο ως Χιλιανοί παρά ως μέλη ενός συγκεκριμένου πολιτικού κόμματος. Από τη έναρξη της εξέγερσης αρκετά νέα σύμβολα έχουν κάνει την εμφάνισή τους, συμπεριλαμβανομένης μιας εκδοχής της χιλιανής σημαίας που είναι σχεδόν τελείως μαύρη. Αυτή τη στιγμή, με αυτή τη μαύρη εικόνα εκφράζεται το πώς αισθάνονται οι άνθρωποι για τη χιλιανή δημοκρατία. Υπάρχει, επίσης, το

γεγονός πως τούτες οι κινητοποιήσεις στοχεύουν σε περισσότερα από τη συντηρητική κυβέρνηση του Πινέιρα. **Τα αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στην κυβέρνηση, μετά την επιστροφή της δημοκρατίας το 1990, είναι επίσης ένοχα στα μάτια του λαού.** Όταν βρέθηκαν στην εξουσία, τόσο τα αριστερά όσο και τα δεξιά κόμματα, διατήρησαν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που κληρονόμησαν και κατέφυγαν στη βία ενάντια στον πληθυσμό. Στην πραγματικότητα, παρά τη μεγάλη τους βάση, τα αριστερά κόμματα άφησαν πίσω τους τα πολλά και εντυπωσιακά κοινωνικά κινήματα. Τώρα φυσικά, τα κόμματα αυτά ανυπομονούν να γίνουν οι μεσολαβητές ανάμεσα στο λαό και την κυβέρνηση και εργάζονται σκληρά για να ρευστοποιήσουν τα τρέχοντα γεγονότα σε μελλοντικές εκλογικές νίκες. Το πιθανότερο αποτέλεσμα είναι πως οι προσπάθειές τους θα διασπάσουν και θα εξασθενήσουν το κίνημα.

B: Η αστυνομική βαρβαρότητα είναι προφανής και ο στρατός είναι παρών στους δρόμους. Πολλοί αναλυτές υποστηρίζουν πως οι λόγοι για την επιτυχία των κινητοποιήσεων είναι ότι οι νέοι δεν έχουν μνήμες από τη δικτατορία του Πινοσέτ και πως αυτό το γεγονός τους κάνει ατρόμητους. Πώς νιώθουν σήμερα οι Χιλιανοί για την κρατική καταστολή; Νιώθουν ότι είναι δυνατό να συμβεί ένα άλλο πραξικόπημα; Πώς οργανώνουν και υπερασπίζονται τις συνελεύσεις τους, τις διαμαρτυρίες τους, τις πολιτικές τους;

B.B.: Πέρασα τα πρώτα 30 χρόνια της ζωής μου στις ΗΠΑ και όταν έφτασα στη Χιλή σοκαρίστηκα από τη λαϊκή δυσαρέσκεια ή και το μίσος ενάντια στους "racos" ή μπάτσους στη Χιλή. Ακόμα και άνθρωποι που δεν είχαν σχέση με την πολιτική είχαν μία αρνητική εικόνα για αυτούς. Η "ατρόμητη γενιά" ξεκίνησε μεγαλειώδεις φοιτητικές εξεγέρσεις το 2006 και ξανά το 2011 ως το 2013, κινητοποιώντας μία τεράστια μάζα υποστήριξης γύρω από αιτήματα για τα βασικά δικαιώματα, όπως η εκπαίδευση και το τέλος των ιδιωτικοποιήσεων σε όλες τους τις μορφές. Οι μαθητές γυμνασίου είναι γνωστό πως τακτικά εμπλέκονται σε συμπλοκές με την αστυνομία, με συνέπεια να έχουν κακοποιηθεί, συμπεριλαμβανόμενων και περιπτώσεων βασανιστηρίων. Όλα αυτά

συνέβησαν σε καθεστώς “δημοκρατίας”. Στην παρούσα κατάσταση, μπορείς να δεις τη βαρβαρότητα σε μία τρομακτική κλιμάκωση. Η αστυνομία χρησιμοποιεί όπλα απώθησης πλήθους για να φιμώσει ή ακόμα και να σκοτώσει νεαρούς διαδηλωτές. Μέχρι τώρα πάνω από 200 άνθρωποι έχουν χάσει την όραση τους.

Όλα αυτά έρχονται να συμπληρώσουν ένα μεγάλο κατάλογο καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως απαγωγές και σεξουαλικά βασανιστήρια.

Ακόμα και άνθρωποι που δεν δέχτηκαν άμεσα πλήγματα, παραμένουν τραυματισμένοι όταν εκτίθενται σε τέτοια ακραία μορφή βίας. Για την παλαιότερη γενιά, το Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης ήταν ιδιαίτερα τρομακτικό. Για πρώτη φορά από τότε που ο Πινοσέτ καταψηφίστηκε και εγκατέλειψε την εξουσία, ο στρατός χρησιμοποιήθηκε για να καταστείλει τον πληθυσμό της Χιλής. Πολλοί αισθάνθηκαν πως γύρισε η δικτατορία. Εγώ προσωπικά ένιωσα τρομοκρατημένη καθώς παρακολουθούσα τα άρματα μάχης να κατεβαίνουν στους δρόμους. Δεν είχα ποτέ άλλοτε ανάλογη εμπειρία. Αν και το Καθεστώς Έκτακτης Ανάγκης έχει τελειώσει, η αστυνομία ενεργεί ουσιαστικά όπως ο στρατός και το επίπεδο της βίας είναι πολύ υψηλό. Σε αντίδραση, οι διαδηλωτές έχουν δημιουργήσει το δικό τους δίκτυο “άμεσης αντίδρασης” μέσω του οποίου ιατρικό προσωπικό προσφέρει εθελοντικά τις υπηρεσίες του. Μπορείς να δεις ιατρικές ομάδες με προστατευτικές ασπίδες να ορμάνε ανάμεσα στους διαδηλωτές για να προσφέρουν βοήθεια. Αυτή την εβδομάδα έχουν γίνει ανοικτά καλέσματα για δωρεές ιατρικού υλικού και μόνο του αυτό, αντικατοπτρίζει το μεγάλο αριθμό των ανθρώπων που έχουν τραυματιστεί. Επί πλέον, ομάδες φίλων, γειτόνων και συντρόφων έχουν στήσει μέσω του WhatsUpp “καταλόγους παρουσιών” ώστε να βεβαιωθούν πως όλοι είναι καλά στο τέλος κάθε ημέρας. Σε ότι αφορά σε ένα επερχόμενο πραξικόπημα, δεν νομίζω πως είναι πιθανό και δεν έχω ακούσει καμία υπόθεση γύρω από αυτό το θέμα. Ανεξάρτητα από όλες τις κινητοποιήσεις, η κυβέρνηση είναι ακόμα αξιοθαύμαστα σταθερή και δεν βλέπω καμία ξεχωριστή δύναμη, είτε από αριστερά ή και από δεξιά, έτοιμη ώστε να την

ανατρέψει.

B: Η Χιλή έχει ένα από τα πιο ισχυρά φεμινιστικά κινήματα. Πιστεύεις πως αυτό έχει επηρεάσει την παρούσα κατάσταση; Ποια είναι η φεμινιστική προσέγγιση των των κινητοποιήσεων;

B.B.: Είμαι μέλος του Coordinadora Feminista 8 de Marzo (Φεμινιστικό Συντονιστικό της 8ης Μαρτίου), του συνασπισμού που ξεκινώντας από το 2018, υπήρξε ο κεντρικός πολιτικός κορμός του κινήματος. Κάτι το οποίο βρίσκω ιδιαίτερα ενδιαφέρον είναι πως όπως τα άλλα κινήματα που δημιούργησαν μεγάλες κινητοποιήσεις μέσα στο χρόνο (το φοιτητικό και το κίνημα ενάντια στο διεφθαρμένο σύστημα συντάξεων), το φεμινιστικό κίνημα στη Χιλή επικεντρώθηκε ουσιαστικά στη σκληρότητα του νεοφιλελευθερισμού.

Σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, τα φεμινιστικά κινήματα έχουν αιτήματα να σταματήσουν οι γυναικοκτονίες ή να νομιμοποιηθούν οι εκτρώσεις. Την ίδια στιγμή οι Χιλιανές φεμινίστριες διαδήλωσαν με ένα πανό που έγραφε: "Ενάντια στο καθεστώς της διαρκούς επισφάλειας της ζωής".

Κατά κάποιο τρόπο, η τελευταία αυτή περίοδος έντονης φεμινιστικής δραστηριότητας ήταν ο αεροδιάδρομος από όπου απογειώθηκε το αεροπλάνο της πλήρους εξέγερσης. Κι αυτό συνέβη επειδή το Φεμινιστικό Συντονιστικό της 8^{ης} Μάρτη θεωρούσε πως ο φεμινισμός ήταν μια ικανή δύναμη για να ενώσει τα πολλά κοινωνικά κινήματα της χώρας. Κινήματα που επανενεργοποιήθηκαν χάρη στην ενέργεια που δημιούργησε το φεμινιστικό κύμα του 2018. Κοιτώντας προς τα πίσω, νομίζω πως μπορώ να πω ότι η θεώρηση τους ήταν η ορθή. Οι φεμινίστριες κατάφεραν να ενοποιήσουν ως ένα βαθμό την αριστερά και να δημιουργήσουν συμμαχίες ανάμεσα στους φοιτητές, τους συνδικαλιστές, το κίνημα κατά των φόρων και τις οργανώσεις δικαιωμάτων των μεταναστών. Αυτές οι συμμαχίες αντιπροσωπεύουν δυνητικά μία πηγή οριζόντιων δομών για την εξέγερση. Δυστυχώς όμως, εμφανίζονται ρωγμές ήδη καθώς διάφορες δυνάμεις αρχίζουν να

διαχωρίζονται πάνω σε ιδεολογικά ζητήματα ή ακόμα και να συγκρούονται για την την εξουσία. Πέρα από αυτά, το κίνημα, επιφανειακά, βρίσκεται σε άνθηση. Η πορεία των φεμινιστριών της περασμένης Παρασκευής ήταν μεγαλειώδης, με φοβερή ενέργεια. Τόσο οι οργανωμένες, όσο και οι ανεξάρτητες φεμινίστριες, εμπλέκονται διαρκώς σε δράσεις διαμαρτυρίας και προπαγάνδας. Ένα από τα συνθήματα που ξεπήδησε το 2018 είναι: “ Ποτέ ξανά στην πίσω θέση. Δεν θα ξαναγίνει επανάσταση χωρίς εμάς”. Οι φεμινίστριες σίγουρα θέτουν αυτή τη δέσμευση στην πράξη σε τούτη την εξέγερση.

Από την πορεία που κάλεσαν φεμινιστικές συλλογικότητες στις 8 Νοέμβρη (Φωτογραφία Romina Akemi)

B: Υπάρχει μία μακρά ιστορία σεξουαλικής και πολιτικής βίας στη Χιλή και τη Λατινική Αμερική σε κρίσιμες ιστορικές περιόδους όπως αυτές που περνάει τώρα η χώρα. Πιστεύεις πως όλη αυτή η έμφυλη βία που ασκείται στα σώματα των γυναικών

εκφράζει μία προσπάθεια έμφυλης πειθάρχησης και ελέγχου των γυναικών;

B.B.: Απαντώ με απόλυτο τρόπο ναι! Εδώ και πολλά χρόνια υπήρξε θέση του φεμινιστικού κινήματος ότι η κρατική βία και η πατριαρχική βία είναι βαθιά διασυνδεδεμένες. Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας οι γυναίκες υπέστησαν βιασμούς και σεξουαλικά βασανιστήρια. Αυτό δεν γινόταν μόνο για να πειθαρχήσουν ατομικά “τον εχθρό” αλλά για να δημιουργήσουν ένα τρομακτικό παράδειγμα ως προς το τι μπορεί να σου συμβεί αν δεν καθίσεις πειθήνια στο σπίτι. Τώρα έχουμε καταγγελίες για βιασμούς και σεξουαλικά βασανιστήρια με καθεστώς δημοκρατίας. Άρα μπορείτε να αντιληφθείτε το γιατί ο λαός δεν θα συγχωρήσει ποτέ τον Πινέιρα για όλα αυτά, ανεξάρτητα από το τι θέλει να προσφέρει.

Η Bree Busk είναι Αμερικανίδα αναρχική που ζει στο Σαντιάγκο της Χιλής. Εκεί είναι ενεργή στο φεμινιστικό κίνημα μέσω των συνελεύσεων March 8th Art και της Propaganda Brigade. Όταν δεν ζωγραφίζει τοιχογραφίες ή πραγματοποιεί καλλιτεχνικές παρεμβάσεις, συνεχίζει να προσθέτει κεφάλαια στο χρονολόγιο της εξελισσόμενης κατάστασης στη Χιλή, γράφοντας στα αγγλικά. Είναι ακτιβίστρια της ελευθεριακής κομμουνιστικής οργάνωσης φεμινιστριών Solidaridad.

Το Χονγκ Κονγκ, η Κίνα κι Εμείς

Άρθρο του Sandro Mezzadra, καθηγητή Πολιτικής Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Μπολόνια, στο Ντιούκ (ΗΠΑ) κ.ά. δημοσιευμένο στην Πλατφόρμα Αγωνιστικών Ερευνών (Plateforme d'Enquête Militante), με το οποίο επιχειρείται μία προσπάθεια κοινωνικής και ταξικής ανάλυσης της σύνθεσης του κινήματος στο Χονγκ

Κονγκ καθώς και σύνδεσής του με την Κίνα και τα τεκταινόμενα σε αυτή.

Μετάφραση του Θεόφιλου Βανδώρου

Όποιος προσγειώνεται στο διεθνές αεροδρόμιο, στο τεχνητό νησί στα δυτικά του Χονγκ Κονγκ, θα δυσκολευτεί να πιστέψει πως για μέρες είχε καταληφθεί και ήταν ουσιαστικά αποκλεισμένο από χιλιάδες διαδηλωτών κατά το μήνα Αύγουστο. Εκατοντάδες ακυρωμένων πτήσεων, επιθέσεις των αστυνομικών δυνάμεων μέσα στο αεροδρόμιο, καταβράθρωση των τιμών των μετοχών της αεροπορικής εταιρείας Cathay Pacific (εθνικός αερομεταφορέας του Χονγκ Κονγκ) και αποκλεισμός της διεθνούς κινητικότητας ενός από τους πιο σημαντικούς οικονομικούς κόμβους. Όλα αυτά αρκούν ώστε να υποδείξουν την ισχύ ενός κινήματος μαζικού το οποίο για πάνω από τρεις μήνες συντάραξε το Χονγκ Κονγκ με μία εντυπωσιακή διάρκεια και μία αξιοθαύμαστη ικανότητα να αναμιγνύει διαφορετικές μορφές πάλης και πολιτικών πρωτοβουλιών. Αν και οργανωμένο μέσω δικτύων και κοινωνικών μέσων, το κίνημα αυτό εμφανίζεται άνευ ηγεσίας – φυσικά κάποιες περιπτώσεις ατόμων που προτάθηκαν ως δημόσιοι εκφραστές του δεν έλειψαν, χωρίς όμως να είναι πάντα ικανά να ανταπεξέλθουν στην επικοινωνιακή στρατηγική.

Συνολικά θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε πως αυτοί οι τρεις μήνες κινητοποιήσεων και πάλης στους δρόμους του Χονγκ Κονγκ, αποτέλεσαν την εμπειρία μίας μεγάλης επιτυχίας (που από ορισμένες απόψεις είναι χωρίς προηγούμενο) μίας απεργίας κοινωνικής και μητροπολιτικής, ικανής να παραλύσει την κυκλοφορία και τη συσσώρευση σε ένα χώρο κρίσιμο για τον σύγχρονο καπιταλισμό. Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν πως **το Χονγκ Κονγκ πρέπει να μας απασχολήσει.**

Θα μας αντιπαραθέσουν βέβαια πως οι διαδηλωτές κρατούσαν στις πορείες σημαίες βρετανικές και αμερικανικές, δοξάζοντας τον Τραμπ, τη Δύση και την προηγούμενη αποικιοκρατική εξουσία. Δεν γίνεται να αρνηθούμε ορισμένες καταστάσεις. Ίσως όμως να μπορούμε να υποστηρίξουμε πως θα χρειαζόταν πολύς χώρος για να

συνοψίσουμε την πολύπλοκη ερμηνεία αυτών των τριών μηνών πάλης και πως υπάρχουν ισχυρές εντάσεις και μη αναστρέψιμα πλεονάσματα ανάμεσα στη σύνθεση του κινήματος, στο φαντασιακό και τις ανάγκες που εκφράστηκαν, από τη μία μεριά και από την άλλη, στην επίκληση της Δύσης. Και ακόμα πως αυτές οι εντάσεις και τα πλεονάσματα, εμφανίζονται στο φως, εκεί ακριβώς που προβάλλονται, πάνω στην Κίνα και στην περίπλοκη μετάβαση που διαβαίνει η χώρα υπό την ηγεσία του Προέδρου Χι Jinqing. Το Χονγκ Κονγκ μετατρέπεται έτσι σε ένα καθρέφτη όπου αντανακλάται εκείνο που είναι πραγματικά η Κίνα, ανοίγοντας μία προοπτική μεγάλης σημασίας και ενδιαφέροντος πάνω στις αντιθέσεις που καταγράφει η σύγχρονη ιστορική και πολιτική φάση.

Σε μία εποχή όπου η προσοχή στην κοινωνική ποιότητα της διαδικασίας που υποστηρίζει την κατάρρευση του παραδοσιακού γεωπολιτικού πλαισίου, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για μία ικανή πολιτική ανάλυση των ίδιων δυναμικών που απασχολούν τις περιφερειακές συνθήκες όπως στην Ιταλία (ΣτΜ και στη χώρα μας), έχουμε ένα παραπάνω λόγο για να ενδιαφερθούμε σε ότι αφορά στο Χονγκ Κονγκ.

Σε ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στους New York Times στις 7 Σεπτεμβρίου[1], διαβάσαμε πως ο μεγαλύτερος φόβος της Κινεζικής Κυβέρνησης *“μοιάζει να είναι μήπως τα αιτήματα για μεγαλύτερη διαφάνεια και καθολική ψηφοφορία που δονούν τους δρόμους του Χονγκ Κονγκ, μεταδοθούν ως ένα είδος μόλυνσης στην ηπειρωτική Κίνα”*. Όμως η αλήθεια είναι πως δεν φαίνεται να διακρίνονται σημάδια πως κάτι τέτοιο πρόκειται να πραγματοποιηθεί: από όσο είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε, η εθνικιστική συναίνεση που προώθησε και δόμησε ο Χι, διατηρείται χωρίς σημαντικές ρωγμές και στο Χονγκ Κονγκ. Αξίζει όμως τον κόπο να ακολουθήσουμε την ένδειξη των NY Times, ακολουθώντας όμως μία άλλη κατεύθυνση από εκείνη που υπονοείται από τις αναφορές στην πολιτική διαφάνεια και την *“καθολική ψηφοφορία”* (ζητήματα που είναι βασικά στην κινητοποίηση των τριών αυτών μηνών), δηλαδή **να διερευνήσουμε**

υλικά τον αγώνα για τη δημοκρατία στο Χονγκ Κονγκ και να καταλάβουμε τι είδους επιρροή θα μπορούσε να έχει αυτή η πάλη στην ίδια την Κίνα.

Όπως μας εξηγεί με γλαφυρό τρόπο ο Simone Pierranni στις σελίδες του *Il Manifesto*, η Κίνα βρίσκεται στη διαδικασία μετάβασης με στόχο να μεταμορφωθεί σε μία μεγάλη τεχνολογική δύναμη, αφήνοντας πίσω της την εποχή με τις μεταρρυθμίσεις του Deng [2], όταν είχε γίνει το “εργοστάσιο του πλανήτη”. Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ετών παρακολουθήσαμε μέσα από τα γραπτά κινέζων αγωνιστών όπως ο Pun Ngai, την ταραχώδη εξέλιξη της ταξικής πάλης στο εσωτερικό, και ενάντια σε μία Κίνα που λειτουργούσε ως το “εργοστάσιο του πλανήτη”.

Τελικά μία νέα τάξη εργατών που ουσιαστικά αποτελείται από εσωτερικούς μετανάστες, καθόρισε με τους δικούς της αγώνες τον ρυθμό της εξέλιξης. Και “υπό μία έννοια” θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε, σχεδόν ακολουθώντας ένα εγχειρίδιο λειτουργίας, πως ο μεγάλος κύκλος απεργιών του 2010, που ξεκίνησε από το εργοστάσιο της Χόντα στην πόλη Φοσάν (Foshan) στην περιοχή Γκουανγκντόνγκ (Guangdong) και στη συνέχεια διευρύνθηκε μέχρι που έφτασε να μετρά εκατοντάδες χιλιάδες εργατριών-εργατών, έπαιξε έναν ουσιαστικό ρόλο ώστε να προσδιορίσει την έναρξη της μετάβασης που περνάει η χώρα σήμερα. **Οι εργατικοί αγώνες δεν έχουν ολοκληρωθεί και βρίσκονται πάντα “εν εξελίξει”** (κανείς δεν μπορεί να διανοηθεί πως θα εξαφανιστεί η γιγαντιαία εξοπλισμένη δομή παραγωγής). Αλλά αυτοί οι αγώνες τοποθετούνται στο εσωτερικό μίας νέας συνθήκης, σύμφωνα με την οποία η επένδυση και η συμπύκνωση του αστικού παραγωγικού ιστού εναποθέτουν στο μέσο της τεχνολογίας μία ιδιαίτερη σπουδαιότητα ούτως ώστε να το ονομάζουν σε κάποια άλλα πλαίσια ως την **“οικονομία της γνώσης” και τους ουσιαστικά νέους τομείς γνωστικής εργασίας.**

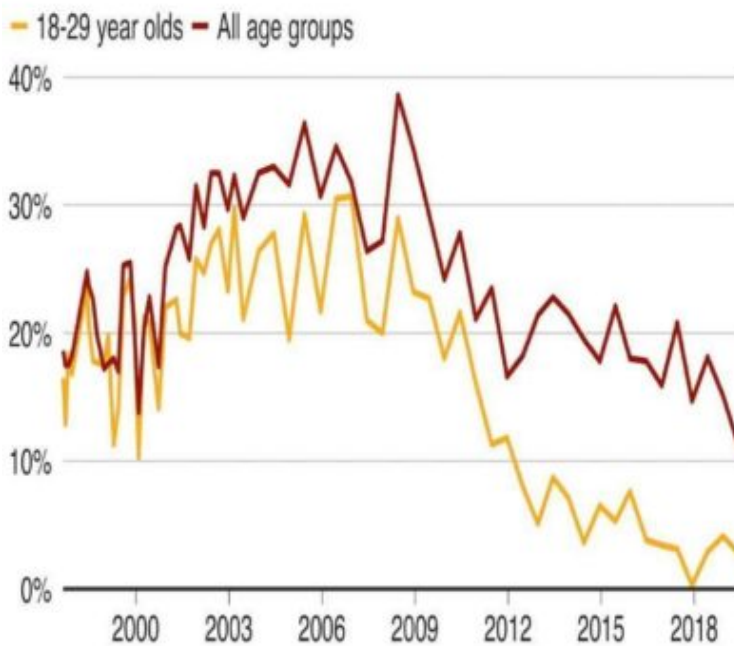
Συνεπώς, η ερώτηση που ουσιαστικά πρέπει να τεθεί στο εσωτερικό κάθε ανάλυσης για τη σύγχρονη Κίνα, πιστεύω πως είναι εκείνη που σχετίζεται με τις γραμμές του ανταγωνισμού και των συγκρούσεων που αναδύονται σε αυτή τη νέα συνθήκη.

Στρέφοντας το βλέμμα προς το κίνημα της Κίνας, αυτή είναι η ερώτηση που θα ήθελα επίσης να κρατήσω στο νου μου.

Σε πρώτη φάση αν κοιτάξουμε τις αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό του κινήματος, αδιαμφισβήτητα παρουσιάζονται ως κεντρικά τα ζητήματα της δημοκρατίας και της αυτο-κυριαρχίας. Η “καθολική ψήφος” που ποτέ δεν παραχωρήθηκε από τους Βρετανούς κατά την αποικιακή περίοδο, είναι μία διεκδίκηση ιδιαίτερα σημαντική (που ήδη υπήρξε προέλευση της εξέλιξης του περίφημου κινήματος “με τις ομπρέλες” του 2014), που εντάσσεται σε μία γενικότερη επιθυμία “αυτο-διακυβέρνησης”, συνδυασμένης με εξειδικευμένες οικονομικές εγγυήσεις. Οι απόψεις που ορίζονται ως “τοπικιστικές” δεν φαίνεται να υπόσχονται πολλά αν και έχουν προωθηθεί μετά την ήττα του κινήματος “με τις ομπρέλες” (και παράλληλα με την εντεινόμενη παρουσία της ηπειρωτικής Κίνας σε όλες τις εκδοχές της καθημερινότητας της πρώην αποικίας). Αν από τη μία μεριά μπορούμε σίγουρα να αποδώσουμε σε αυτές τις απόψεις (συχνά σε διάλογο με το διάχυτο “αυτονομισμό” της Ταϊβάν) μία βασική έλλειψη πολιτικού ρεαλισμού, από την άλλη πλευρά αναρωτιόμαστε αν αξίζει τον κόπο ο αγώνας για την ανεξαρτησία ενός παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού κόμβου όπου το επίπεδο των κοινωνικών ανισοτήτων είναι από τα υψηλότερα στον πλανήτη. **Αυτή η επιθυμία για δημοκρατία και “αυτο-διακυβέρνηση” παραμένει πολύ ισχυρή μέσα στο κίνημα.** Μένει λοιπόν να αναρωτηθούμε αν υπάρχουν οι βάσεις να παιχτεί το παιχνίδι με έναν άλλο τρόπο από εκείνον που καθορίζουν οι “τοπικιστικές” θέσεις.

Young Hong Kongers are increasingly unlikely to identify as 'Chinese'

% of respondents asked about ethnic identity (1997-2019)

Source: Public Opinion Programme, University of Hong Kong

BBC

Έρευνα 1997-2019. Οι νεαροί στο Χονγκ Κονγκ αρνούνται όλο και περισσότερο την κινεζική ταυτότητα. Η ερώτηση αφορά στην Κινεζική εθνική ταυτότητα. (Με κίτρινο ηλικίες 18-29, με κόκκινο ο υπόλοιπος πληθυσμός).

Ας αρχίσουμε ανατρέχοντας στα τελευταία χρόνια, όταν το Χονγκ Κονγκ γνώρισε μία έντονη ιστορία κινητοποιήσεων και κοινωνικών αγώνων.

Θυμάμαι πως του “κινήματος με τις ομπρέλες” του 2014, προηγήθηκε όπως και ακολούθησε μία πρωτοβουλία διαρκείας στο πεδίο των δημοκρατικών διεκδικήσεων. Αλλά **πρέπει να αναφερθεί επίσης η μεγάλη απεργία των λιμενεργατών του 2013, που κράτησε σαράντα μέρες και τελικά απέβη νικηφόρα.** Πρέπει ακόμα να προσθέσουμε εδώ τον σημαντικό ρόλο που έπαιξε η “πολιτική των φτωχών” σε μία πόλη βεβιασμένης ανισότητας, την αυτό-οργάνωση

στο εσωτερικό της παράτυπης οικονομίας και τη βουβή, διαρκή πάλη ενάντια στις εξώσεις στις γιγαντιαίες λαϊκές γειτονιές όπως το Sham Shui Po και το Kowloon.

Αυτό το σύνολο εμπειριών διαστρωματωμένο μέσα στο χρόνο αναγκαστικά αναδύεται και πάλι στο σύγχρονο κίνημα σηματοδοτώντας τη σύνθεση και τη συμπεριφορά του. Η συμμετοχή των φτωχών και διαφόρων τμημάτων της εργατικής τάξης έχει κατατεθεί σε πολυάριθμα άρθρα, **εκείνο όμως που αναδύεται είναι η απέχθεια τεράστιων τμημάτων νεολαίας (τόσο φοιτητών όσο και πτυχιούχων) εμπρός σε δυναμικές μιας πρωτόγνωρης βίας εξ ίσου στην αγορά ακινήτων όσο και την αγορά εργασίας.** Η ιλιγγιώδης αύξηση των ενοικίων έσπρωξε χιλιάδες φοιτητές (όχι απαραίτητα “φτωχούς”) να διαβιούν σε δωμάτια λίγων τετραγωνικών μέτρων, αποτέλεσμα του διαμοιρασμού των διαμερισμάτων, ενώ παράλληλα το να βρεθεί μη περιστασιακή εργασία και με καλό μισθό είναι πάντα πολύ δύσκολο ακόμα και για εκείνες κι εκείνους που έχουν τίτλους σπουδών από ιδρύματα με περισσότερο ή λιγότερο κύρος.

Μου φαίνεται πως είναι αυτή ακριβώς η σύνθεση που κάνει το κίνημα του Χονγκ Κονγκ ιδιαίτερα ενδιαφέρον για εμάς, γύρω από τη ώθηση τμημάτων της νεολαίας που βρίσκονται απέναντι σε υλικές συνθήκες διαρκώς πιο σκληρές, ένα σύνολο ετερογενών τμημάτων και κοινωνικών υποκειμένων (από τμήματα της εργατικής τάξης έως τους άθλιους των αστικών κέντρων) που συγκλίνοντας, δίνουν ζωή σε ένα ισχυρό συλλογικό σώμα, σε μία ανωμαλία ικανή να αναπαράγεται κατά τη διάρκεια μηνών, υπερνικώντας έναν από τους πιο σημαντικούς χρηματοπιστωτικούς κόμβους στον πλανήτη. Βέβαια, οι βρετανικές κι αμερικανικές σημαίες παραμένουν ένα πρόβλημα όπως και οι “τοπικιστικές” απόψεις· θα αποφύγω να υποστηρίξω πως πρόκειται για ένα απλό επιφανόμενο! Όμως ο πίνακας είναι σίγουρα πολύ πιο περίπλοκος από όσο επιτρέπουν αυτές οι σημαίες και οι απόψεις να διαφαίνεται. **Θα χρειαστεί μία καλύτερη ακρόαση του εσωτερικού διαλόγου του κινήματος ώστε να αντιληφθούμε εάν και με ποιο τρόπο τα στοιχεία που**

θεωρώ ως “πλεονάζοντα” βρίσκουν θέση και διάρθρωση.

Από τις διαδηλώσεις του Κινήματος των Ομπρελών.

Ακόμα περισσότερο μπορούμε να πούμε πως χωρίς να αρνηθούμε την ιδιαιτερότητα του Χονγκ Κονγκ, οι δυναμικές όπως εκείνες που αναφέρθηκαν με επίκεντρο την αγορά ακινήτων και την αγορά εργασίας, απασχολούν χωρίς καμία αμφιβολία πολλές από τις μητροπόλεις της ηπειρωτικής Κίνας. Η εφημερίδα Guardian για παράδειγμα, πριν τρία χρόνια ανακοίνωσε μία ιλιγγιώδη αύξηση στις τιμές των ακινήτων στη πόλη Shenzhen, που την όριζε ως την πλέον ταχεία στον κόσμο. Ίσως εδώ να μπορούμε να εντοπίσουμε τη δυναμική του συντονισμού των κινητοποιήσεων του Χονγκ Κονγκ με την ηπειρωτική Κίνα.

Ένα δημοκρατικό κίνημα μίας εξέγερσης εξαρτημένης σε υλικές συνθήκες, τεράστιων τμημάτων της νεολαίας που απασχολείται στη γνωστική εργασία ικανών να συγκλίνουν με ένα κίνημα εξαθλιωμένων των αστικών κέντρων και άλλων τομέων των εργατριών κι εργαζομένων.

Ίσως πρόκειται για μία πρόβλεψη ή το λιγότερο μία υπόθεση εργασίας πάνω στον ανταγωνισμό και τη σύγκρουση που σχηματίζουν τη σύγχρονη κινεζική μετάβαση.

Και σίγουρα, δεν μπορούμε να αρνηθούμε το γεγονός πως αυτή η πρόβλεψη ή και υπόθεση εργασίας, έχει πολλά να πει και σ' εμάς τους ίδιους.

Παραπομπές

1. New York Times, 7/9/2019, Is Xi Mishandling Hong Kong Crisis? Hints of Unease in China's Leadership, Steven Lee Myers, Chris Buckley, Keith Bradsher, <https://www.nytimes.com/2019/09/07/world/asia/china-hong-kong-xi-jinping.html>, τελευταία ανάκτηση 12/11/2019
2. Deng Xiaoping (1904-1997), διάδοχος του Μάο στην ηγεσία του Κινεζικού ΚΚ και εισηγητής των οικονομικών μεταρρυθμίσεων που άλλαξαν τελείως την μορφή της Κίνας

Dulce bellum inexpertis | Ο Νεοφιλελευθερισμός οδηγεί στον Κοινωνικό Πόλεμο

Θεόφιλος Βανδώρος

Μετά τις Γαλλικές Προεδρικές Εκλογές, τόσο ο Ζ.Λ. Μελανσόν αλλά και ορισμένα κόμματα, οργανώσεις και συλλογικότητες επιδιώκουν να δημιουργηθεί στην Ευρώπη... ένα Ευρύ Κοινωνικό Μέτωπο, θεωρώντας πως είναι η μοναδική απάντηση στα σχέδια των οικονομικών ελίτ.

Η βασική πρόταση στηρίζεται στο γεγονός πως... αναπόφευκτα η απόλυτη επικράτηση των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών, θα οδηγήσει σε μια διαρκή όξυνση με τελική κατάληξη μια γενικευμένη πολεμική σύρραξη... ή τελικά σε μια στρατιωτικοποιημένη και φοβική κοινωνία που μέσα στην τυφλή αντίδραση του “κοπαδιού”, πανικόβλητη ως “τρομαγμένη αντιλόπη”, θα παραδώσει απαθώς και αμαχητί τη... “σχετική” ελευθερία που της παρέχει η Αντιπροσωπευτική Αστική Δημοκρατία.

Μάλιστα, αυτό το τελευταίο μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα μετά τις Βρετανικές, Γαλλικές και Ιταλικές Εκλογές (Προεδρικές και Βουλευτικές). Στο θέατρο των Σκιών των συστημικών ΜΜΕ, τον ρόλο του Γιαγκούλα τον έπαιξε η Λεπέν. Το θρίλερ στέφθηκε με επιτυχία και μια Προεδρία Μακρόν εξασφαλίστηκε. Πολύ περισσότερο όμως δρομολογείται ένα ποιοτικό άλμα...

Μία κυβέρνηση που είναι έτοιμη να αποδομήσει την Εργατική Νομοθεσία έναντι της Ανταγωνιστικότητας, να ελαχιστοποιήσει τις δαπάνες του Κοινωνικού Κράτους, να ελέγξει απόλυτα όλα τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης και να φιμώσει (λογοκρίνει) το Διαδίκτυο ενώ παράλληλα θα ανοίγει τις αγορές στον έξαλλο Καπιταλισμό.

Παράλληλα η κρατική καταστολή θα γίνεται ολοένα και πιο σκληρή τιμωρώντας εκείνους που αντιστέκονται στα όλο και πιο άγρια και αντικοινωνικά μέτρα. Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι ακτιβιστές-οικολόγοι, οι φοιτητές, οι μαθητές, ακόμα και έφηβοι, θα βρεθούν αντιμέτωποι με το αμείλικτο ραβδί των ειδικών δυνάμεων καταστολής.

Αυτή είναι η **φοβική κοινωνία** που σταδιακά θα στρατιωτικοποιείται όλο και πιο πολύ με αποτέλεσμα, από τη μία μεριά, να υπάρχουν μάζες κατακερματισμένες σε μία διαρκή εξαθλίωση, εφόσον μόνο η παραβατικότητα θα αφήνει περιθώρια για την έκφραση των ανθρώπινων παθών, και από την άλλη ένα κράτος μιλιταριστικό, ιεραρχημένο, με πυραμιδική αρχιτεκτονική που θα προστατεύει τις ανώνυμες ελίτ ώστε απερίσπαστες να απολαμβάνουν τα πλούτη τους.

Αν προστεθεί και το τεράστιο μεταναστευτικό φαινόμενο που είναι ταυτόχρονα πολιτιστικό, οικονομικό, αλλά και φαντασιακό τότε ο κατακερματισμός και η εξαθλίωση μέσα στον Μητροπολιτικό ιστό, αλγοριθμικά μεγενθύνονται με αποτέλεσμα οι ίδιοι οι πολίτες να επιδείξουν ανοχή στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς, δήθεν Προστασίας και διαφύλαξης της τάξεως, που δεν θα έχουν άλλο σκοπό παρά μονάχα να προστατέψουν την ανώτερη οικονομικά τάξη, δηλαδή την παγκόσμια οικονομική ελίτ που αποτελεί ένα σύγχρονο είδος αριστοκρατίας.

Έτσι, ονομάζουμε το καθεστώς που επικρατεί ως **Σύγχρονο Κρατικό Φεουδαλισμό**. Το κράτος έρχεται να ενισχυθεί ενώ ταυτόχρονα προπαγανδίζει μέσα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης την Ελεύθερη αγορά και τη φιλελεύθερη οικονομία στο σύνολό της, χτίζοντας όμως στην πραγματικότητα έναν μηχανισμό άγριας καταστολής για να προστατέψει τα μέλη που απαρτίζουν την οικονομική ελίτ.

Η μεσαία τάξη παύει πια να έχει τη χρησιμότητά της στο σύγχρονο αυτό οικονομικό εξουσιαστικό σύστημα. Ο πλανητικός καπιταλισμός του 21ου αιώνα έχει ανάγκη από εργαζόμενους αλλά και στρατιώτες, έχει ανάγκη ακόμη και από τα δισεκατομμύρια των εξαθλιωμένων μητροπολιτικών ανέργων, δηλαδή των εξαθλιωμένων μαζών που θα πλαισιώνουν τον κατακερματισμένο Μητροπολιτικό ιστό.

Μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας οικονομίας η μαύρη αγορά αποκομίζει τεράστια κέρδη για την παγκόσμια οικονομική ελίτ και αυτά τα κέρδη προέρχονται ακόμα και από το παραεμπόριο και τα μαύρα λεφτά που ανταλλάσσουν μεταξύ τους οι μάζες που γεμίζουν τους δρόμους, τα στενά και τα υπόγεια των μητροπόλεων.

Τα πάθη, οι εθισμοί από ουσίες, το εμπόριο όπλων αλλά και λευκής σαρκός, όλα αυτά προσφέρουν τεράστια κέρδη αλλά και μία μοναδική Ευκαιρία για ακόμη μεγαλύτερο έλεγχο πάνω στο σύγχρονο κατακερματισμένο και εξαθλιωμένο άτομο.

Ο αλλοτριωμένος και κατακερματισμένος εαυτός των θολωμένων

πρώην μικροαστών και των σύγχρονων άθλιων των μητροπόλεων είτε είναι μετανάστες είτε μόνιμοι κάτοικοι, γίνεται όχι μόνο εύκολο θύμα του κάθε μαυραγορίτη-λαθρέμπορα αλλά και απόλυτα ελεγχόμενο θύμα καθώς ετεροκαθορίζεται και η ίδια του η ύπαρξη, εφόσον έχει παθητικά αφηθεί να άγεται και να φέρεται μέσα στην Άγρια θύελλα του Σύγχρονου Κρατικού Φεουδαλισμού.

Οι εξαθλιωμένοι μικροαστοί, θύματα της τεχνητής παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αυτορρυθμισμό του συστήματος, παρουσιάζουν όλα τα συμπτώματα της **κατάθλιψης** και της **απομόνωσης**. Αποτελούν, συνεπώς, έτοιμα θύματα για τον κάθε ναρκω-έμπορα ή κάθε λαό-πλάνο Φύρερ, πολιτικάντη που θα προσπαθήσει να τους οδηγήσει σε δρόμους ήδη περπατημένους από φασίστες, ναζί και άλλους τέτοιους προπαγανδιστές ολοκληρωτικών Ιδεών.

Συνεπώς, εξυπηρετείται και το σχέδιο για τη δημιουργία επαγγελματικών στρατών που θα διεκπεραιώνουν τις διαρκείς πολεμικές συρράξεις, μία ακόμη πηγή απόλυτου ελέγχου και αμύθητου κέρδους.

Η διαρκής αυτή ροή κερδών στις τσέπες ή μάλλον στους λογαριασμούς των χρηματιστηρίων, στα χαρτοφυλάκια και λοιπά της παγκόσμιας Ελίτ την οδηγεί όλο και περισσότερο να προσανατολίζεται προς μια μη παραγωγική παγκόσμια οικονομία. Η σύγχρονη ρομποτική, η τεχνητή νοημοσύνη και η διαστημική τεχνολογία μαζί με τη παγκόσμια δικτυακή διασύνδεση των υπολογιστών προσφέρουν δυνατότητες που καθιστούν το ανθρώπινο δυναμικό, όπως και την ευρηματικότητα και τον πειραματισμό για τον οποίο η μεσαία αστική τάξη αποτελούσε καθοριστικό παράγοντα εξέλιξης, εντελώς άχρηστα για τους σχεδιασμούς των αρχιτεκτόνων του σύγχρονου πλανητικού καπιταλισμού.

Κατά το παρελθόν, και στη βιομηχανική επανάσταση και στις τραπεζικές ανανεώσεις αλλά και στην άνοδο του χρηματιστηριακού κεφαλαίου, ο καπιταλισμός σχεδόν πάντα στηριζόταν στην ευρηματικότητα και την πρωτοβουλία της μεσαίας αστικής τάξης. Τώρα πια όμως στον σύγχρονο Κρατικό φεουδαλισμό η αναγκαιότητα

των μεσοαστών δεν υφίσταται. Ο μεσοαστός μπορεί να ανακαλύψει μία νέα μέθοδο πώλησης αλλά σίγουρα δεν μπορεί ούτε να κατασκευάσει ούτε να σχεδιάσει ούτε να διευθύνει μία διαστημική πτήση παραδείγματος χάριν, η μία νέα μέθοδο γενετικής μετάλλαξης.

Οι μεσο-αστικές οικογένειες είναι σε θέση να παρέχουν στα παιδιά τους ένα επίπεδο παιδείας που τροφοδοτεί ακόμα με επιφανείς αλλά και πειθήνιους επιστήμονες τα ερευνητικά κέντρα. Με την πειθαρχία που προβλέπεται από τις μεσοαστικές αξίες αλλά και το φαντασιακό μιας επιβράβευσης, οι ταλαντούχοι κι ευρηματικοί γόννοι της Μεσαίας Τάξης ετοιμάζουν τους λάκκους που θα συσσωρεύονται οι σκελετοί των γονιών τους αλλά και των ίδιων, εάν δεν βρεθεί κάποια νέα μέθοδος ανακύκλωσης, κατά τα Ναζιστικά πρότυπα.

Τελικά, εμπρός στο σκοτεινό μέλλον μιας Ευρώπης που με νεοφιλελεύθερες πολιτικές θα οδηγήσει τους ψηφοφόρους να λειτουργήσουν θυμικά όπως έκαναν οι Άγγλοι στο δημοψήφισμα για την έξοδο του Ηνωμένου Βασιλείου από την ΕΕ, ίσως μία λύση είναι να αντιμετωπίσουμε ορθολογικά το πρόβλημα και να ετοιμαστούμε για μία σκληρή αντιπαράθεση σε όλα τα επίπεδα. Από τη θεωρία στη Δράση, λοιπόν, επειδή είναι αναγκαίο να συνδυάσουμε τον ακτιβισμό με την πολιτική κριτική και δημιουργώντας ένα Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Μέτωπο να σταθούμε εμπόδιο στους σχεδιασμούς της νέας αριστοκρατίας των παγκόσμιων ελίτ.

ΥΓ. Το κείμενο προηγείται χρονικά της εξέγερσης των Κίτρινων Γιλέκων.

Τίτλος κειμένου: φράση του Πινδάρου «Γλυκός άπειρω πόλεμος», που σημαίνει ότι ο πόλεμος φαίνεται γλυκός σε εκείνους που δεν τον γνωρίζουν (Fragments 110,109).

Το ΝΑΤΟ, οι Πρέσπες & οι «Αντι-ιμπεριαλιστές»

Νώντας Σκυφτούλης – Θεόφιλος Βανδώρος

Είναι πλέον κοινή διαπίστωση ότι τμήματα της Αριστεράς σήμερα τροφοδοτούν την Άκρα Δεξιά. Φυσικά αυτό δεν αφορά το σήμερα αλλά έχει μια μακρά ιστορική πορεία από τη δεκαετία του '20 όπου το σύνολο των προταγμάτων της τότε Αριστεράς τροφοδότησαν τόσο τον Φασισμό όσο και τον Ναζισμό. Και όποτε η Άκρα δεξιά τροφοδοτήθηκε από την Αριστερά και τα κινήματα, δεν νικήθηκε ποτέ, διότι η πρώτη εξανεμίζει τα όπλα της κριτικής της Αριστεράς, ενσωματώνοντάς τα. Για το γεγονός αυτό της τροφοδότησης δεν ευθύνεται η Αριστερά και δεν γίνεται αυτό με έναν συνειδητό τρόπο. Τα κάθε φορά προτάγματα της Αριστεράς υποκλέπτονται από την Άκρα δεξιά ώστε να αποκτήσει η ίδια κύρος και ηγεμονία.

Αλλά αυτό συμβαίνει διότι πρώτον η Αριστερά αυτά τα προτάγματα έχει και αυτά έχουν αυτές τις συνέπειες και δεύτερον προκειμένου να νομιμοποιηθεί σε ευρύτερες κοινωνικές κατηγορίες μετατρέπει τα αφηγήματά της σε εθνικά, με αποτέλεσμα να εκχωρεί «έδαφος» σε εθνικιστικές και ακροδεξιές αφηγήσεις. Αυτό δεν είναι κάτι το καινούργιο και επιστροφή δεν υπάρχει.

Αριστερά και Δεξιά ενταγμένοι στην ίδια οριζόντια διάσταση στο κοινοβούλιο θα αλληλοτροφοδοτούνται είτε εντός είτε εκτός κοινοβουλίου.

Ο Κρατικός σοσιαλισμός, ο εργατισμός, ο αντιιμπεριαλισμός, ο εθνικοαπελευθερωτισμός είναι μερικά σημεία κεντρικά για τα οποία ερίζουν ως προς την ηγεμονία οι αντίπαλοι κοινοβουλευτικοί πόλοι. Για τη συμφωνία των Πρεσπών τα πράγματα είναι πιο καθαρά. Εδώ δεν θα απαντήσουμε στην άκρα δεξιά η οποία είναι βουτηγμένη ιστορικά στην προδοσία και στον ακρωτηριασμό του έθνους που επικαλείται. Θα μιλήσουμε για αυτούς τους αριστερούς που στο όνομα του αντι-ιμπεριαλισμού είναι ενάντια στη συμφωνία επικαλούμενοι το ΝΑΤΟ και την είσοδο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας σε αυτόν τον στρατοκρατικό συνασπισμό.

Στη χώρα αυτή το ΝΑΤΟ έχει στρατιωτική παρουσία 28 χρόνια και η «συνεργασία» της χώρας με το ΝΑΤΟ είναι μόνιμη σε όλα τα επίπεδα. Το αντιιμπεριαλιστικό επιχείρημα στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι κατάλληλο για να αποκρύψει τον εθνικισμό που κρύβεται πίσω από έναν όψιμο και άκαπνο αντιιμπεριαλισμό.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΗ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΝΑΤΟ:

Σε σχέση με τη συμμετοχή του Κράτους της Βόρειας Μακεδονίας σε Νατοϊκές εκστρατείες, στρατιωτικές επιχειρήσεις, και μάλιστα από το 1999, διαβάζουμε:

– ΕΙΣΑΓΩΓΗ: “Από το 1995 η ΠΓΔΜ εντάχθηκε στην Πρωτοβουλία για την ΕΙΡΗΝΗ του ΝΑΤΟ”, και συνεχίζει, “Για πολλά χρόνια η χώρα προσέφερε μια πολύτιμη υποστήριξη σε επιχειρήσεις, υπό την Αιγίδα του ΝΑΤΟ, στο Αφγανιστάν και το Κόσοβο”, “Αντίστοιχα το ΝΑΤΟ προσέφερε βοήθεια κατά τη διάρκεια των βίαιων συγκρούσεων ανάμεσα σε Αλβανούς και τις δυνάμεις ασφαλείας στα Δυτικά της χώρας τον Φεβρουάριο του 2001”. “Επίσης, το Γενικό Στρατηγείο του ΝΑΤΟ κατά τη διάρκεια της επέμβασης στο Κόσοβο, μετατράπηκε σε Γραφείο Διασύνδεσης που υποβοηθά σε ότι αφορά

στο διάδρομο ασφαλείας και την υποστήριξη στη Στρατιά Κοσόβου (Kosovo Force ή και KFOR)”, “Μία Ομάδα Συμβούλων του NATO στεγάζεται στο Υπουργείο Άμυνας της χώρας”.

Στη συνέχεια αναφέρεται: “Κεφάλαιο: Κομβικοί Τομείς Συνεργασίας. Η συνεργασία της χώρας με το NATO είναι αμοιβαία επικερδής και περιλαμβάνει: (Ανάμεσα σε άλλα αναφέρεται), “Η συμμετοχή της χώρας στην Πρωτοβουλία για την Ειρήνη σε θέματα Σχεδιασμού και Εποπτείας ήδη από το 1999 βοήθησε να δομηθεί μιά ενδολειτουργικότητα αλλά και προσέφερε τη δυνατότητα προγραμματισμού στόχων που είναι κομβικοί στην αναβάθμιση ασφαλείας και στόχων για τις δυνάμεις ασφαλείας της χώρας”.

Και τελικά με τον τίτλο: “*Ευρύτερη Συνεργασία: Η χώρα υποστηρίζει την εφαρμογή για τις Γυναίκες, την Ειρήνη και την Ασφάλεια. Η ουσιαστική συνεργασία με το Κέντρο Συντονισμού Αντιμετώπισης Ευρω-Ατλαντικών Καταστροφών Πρόσφατες δραστηριότητες περιλαμβάνουν την Κυβερνο-Άμυνα και την Αντιτρομοκρατία, την άμυνα ενάντια σε χημικούς, βιολογικούς ραδιενεργούς και πυρηνικούς κινδύνους και σε θέματα περιβαλλοντικής ασφαλείας. Συμμετέχει στο Πρόγραμμα για την Ασφάλεια, την Επιστήμη και την Ειρήνη από το 1998...*”.

Τελειώνει μάλιστα με την αναφορά: “*Η Τουρκία αναγνωρίζει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας με το Συνταγματικό της όνομα*”.

Ήδη λοιπόν η χώρα είναι υποτελής στο NATO και τα επιχειρήματα σύνδεσης της συμφωνίας των Πρεσπών με την επέκταση του NATO είναι φούμαρα για να καλύψουν τον απροκάλυπτο Αριστερό εθνικισμό.

Όσον αφορά την συμφωνία των Πρεσπών παρ'όλο που καταφανέστατα είναι συμφωνία ισχύος του Ελληνικού κράτους επί του ασθενέστερου κράτους ωστόσο αυτή καθεαυτή μπορεί να εκτοπίσει την εθνικιστική ατζέντα. Όμως μπορεί και να την υποδαυλίσει περισσότερο κι αυτό γιατί από τη γέννηση τους τα εθνοκράτη παράγουν από τη φύση τους τον ανταγωνισμό και τον πόλεμο, την εξαίρεση και τον ρατσισμό, όταν αυτά τα διαχειρίζεται ο ναζισμός και ο φασισμός και οι σύγχρονες εκδοχές τους.